

MELİH VE BENZERSİZ EŞEĞİ

Hoşafı
Mars
Macerası

HÜSEYİN SAFA AK
RESİMLEYEN: GÖKÇE ARİFOĞLU

MAVİ
KİRPİ

İÇİNDEKİLER

LÜTFEN HİKÂYEMİ SONUNA KADAR OKUYUNUZ	9
NEREDE YAZIYOR?.....	13
DIKKAT KUŞ ÇARPARI!.....	24
FINDIK, FISTIK!.....	39
EŞEK HOŞAFTAN ANLAR MI?	47
MARS'A GİDER İKEN.....	53
MARS'TA DÜĞÜN	60
ZİNDAN GÜNLERİ	68
AJAN.....	87
MELİH'İN DÜŞÜŞÜ.....	104
FISTIK YÜKSELİYOR!.....	124
CANKUŞ'UN SIRRI.....	129
BENİM SIRRIM.....	140

*Her sabah uyandığında,
kendini çocuk olarak
bulmak isteyenlere...*

LÜTFEN HİKÂYESİ SONUNA KADAR OKUYUNUZ...

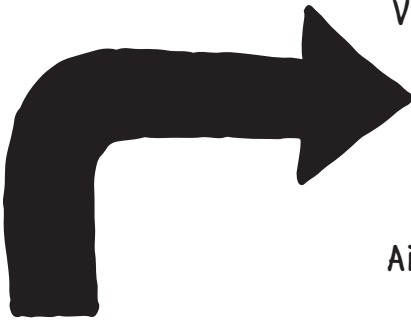
Herkes merhaba!

Umarım hepiniz iyisinizdir... Beni soracak olursanız, gayet iyiyim. Çünkü başımdan geçen benzersiz olayların şaşkınlığı ve heyecanı içeri-
sindeyim hâlâ. Her şey o kadar tuhaftı ve hiç
ummadığım serüvenlerden o kadar etkilenmişim
ki... Yazdıklarımı okuyanlar gördüklerimin tu-
haflığı karşısındaki şaşkınlığımı umarım anlayışla
karşılarlar.

Şimdi, olayların en başına gidelim isterseniz:

Okul bitmiş karneler alınmıştı, ama notlarım pek de parlak sayılmazdı. **TAKDİR** veya **TEŞEKKÜR**'e benzer bir belge vermeden, sınıfı atlatmışlardı. Annem ve babam bu durumdan pek memnun olmamıştı. Haklı olarak biricik oğulları Melih'in **TAKDİR** ya da **TEŞEKKÜR** belgesi ile gelmesini beklemek, onların da hakkıydı.

Aslında bu tür bir belge için girişimim oldu. Karneler dağıtıldıktan sonra sınıf öğretmenim Muazzez Hanım'a, "Öğretmenim, yüksek notla sınıfını geçen arkadaşlarımıza TAKDİR ve TEŞEKKÜR belgelerini veriyorsunuz. Hepsinin hakkıdır, helal olsun... Bizim öyle notlarımız yok, ama siz kıymetli öğretmenimiz dâhil olmak üzere okulumuzun müdüründen kantincisine kadar herkese eyvallahımız var. Bu bakımdan bize de bir EY-

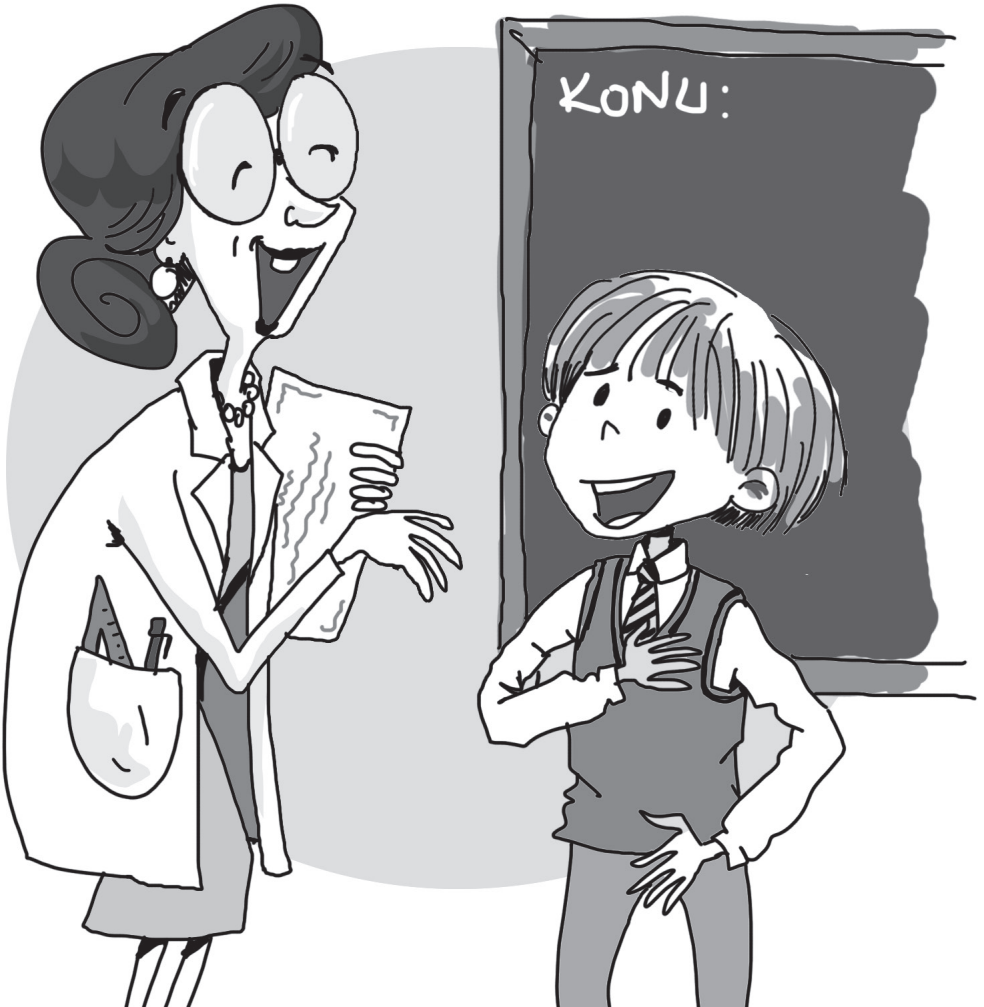

VALLAH belgesi hazırlanılıp verilmesi uygun olur diye düşünüyorum. Bildiğiniz gibi önümüz yaz tatili. Ailemle birlikte misafirlik-

lere gidiyoruz. 'Neyle geçtin?' diye soranlara elimizdeki belgeyi gösterip 'EYVALLAH ile geçtim!' desek pek güzel olur." dedim.

Muazzez Hanım şen ve tatlı bir kahkaha attı,

"Âlem çocuksun Melih!" dedi.

Bu kahkahadan, ben ve benim gibilere EYVAL-
LAH belgesi hazırlanıp verilmeyeceğini anladım.
Olsun, canları sağ olsun öğretmenlerimin...

Karar vermiştim, bir dahaki sefere anne ve
babamı mutlu etmek için TAKDİR veya TEŞEK-
KÜR belgesi sunacaktım onlara...

Ama ders çalışmak dünyanın en sıkıcı işiydi!

KUTU KUTU PENSE ile başladığım oyun
kariyerimde, bilgisayar oyunlarına kadar yüksel-
miştim. Taş devrinde yaşarken, uzay çağına ge-
çen birinin yükselişi gibiydi durumum. Şimdi ise bu
görekemli oyun kariyerimi bırakıp ders kitaplarının
başında vakit geçirmek, sıkıcı yazılar ve rakam-
larla uğraşmak itiraf etmeliyim ki zor geliyordu.

Ama en sonunda bu zorluğu da aşacaktım.

Bu yüzden, lütfen hikâyemi sonuna kadar oku-
yunuz...

Pişman olmayacaksınız!

NEREDE YAZIYOR?

O kutlu ve mutlu gün gelip çatmıştı:
Yaz tatili için Turgut Dedemin yanına
gidecektik!

Turgut Dedem benim her
şeyim. Yol gösterenim. Onun
ne kadar özel olduğunu
hikâyemizin ilerleyen sayfalarında
anlayacaksınız zaten.

Turgut Dedem, yıllar
önce şehir hayatından sıkılmış
ve köye yerleşmiş. "Şehri

özlemiyor musun?" diye soranlara güleç bir yüzle şöyle cevap veriyor:

-Orada evim ve arabam vardı sadece. Burada ise tarlam, dağlarım, kurtlarım, aylarım var!

Dedem tabii ki de şaka yapıyor. O bir şeye sahip olmak derdinde değil, sevmek derdinde olduğunu söyler çünkü hep.

Annem, köye yapacağımız yolculuk için bavul hazırlıyordu. Ben de babamın bana aldığı MARS CANAVARI isimli oyunu oynuyordum.

-Melih, oyun oynamayı bıraksan da gelip biraz yardımcı olsan...

Oyun oynamaktan aldığım tadın etkisiyle annemin bu fikrine pek sıcak bakmamıştım. Canım anneciğime oyun oynamak istediğimi söyledim. Daha da doğrusu, **"Anneciğim, bırak bavulu da gel birlikte oyun oynayalım!"** dedim.

Bu pişkin cevabıma annem haklı olarak öfkelenmişti...

Size biraz annemden bahsedeyim:
Annemin mesleği anneliktir. Yani kendisi böyle der. Ama asıl mesleği, beni çok sevmekmiş. Bu durumda benim de mesleğim onun oğlu olmak, çünkü ben de annemi çok seviyorum!

Annemin çok işi vardı. Ondan ümidi kestim. Sonra babamla oyun oynamanın eğlenceli bir fikir olacağını düşündüm. Odamdan çıktım ve evimizin uzun koridorunda şen çığlıklarla koşmaya başladım.

**-BABA
BABA!**

Babacığımı evimizin salonunda pür dikkat spor programı seyrederken buldum. Babacığım Bey, spor programlarını pek çok sevmesine rağmen göbekli bir adamdır. Spor, daha doğrusu futbolu bu kadar seven babamın göbekli olması zıt bir durum, ama yapacak bir şey yok.

Bu durum geçtiğimiz yıllarda benim için bir avantajdı aslında. Şöyle ki, bundan yedi sene evvel babamın göbeğini üzerinde zıpladığım bir trambolin olarak kullanıyordum. Ah, ne mutlu günlerdi onlar! Artık büyük bir çocuğum, böyle şeyler yapamıyorum.

-Babacığım, **MARS CANAVARI** oyunu çok güzel, grafiklerin tasarımına diyecek yok... Hayli heyecanlı ve neşeli bir oyun olmuş. Beraber oynayalım mı?

-Oğlum, bütün sene ders çalışmak yerine oyun oynadın zaten. Bak, ne takdir aldın ne teşekkür. Biraz ara ver şu oyuna da ders çalışıp açıklarını kapa!

Babamın verdiği bu cevaba çok bozulmuştum. Ben ona gayet cazip olan bir oyunu oynama teklifiyle giderken, o derslerden söz açıp beni en zayıf tarafımdan vurmıştu.

Canım sıkılmıştı. Elim boş dönmek için, Berkaylara gitmek için izin istedim babamdan. Neyse ki yine ders alış dedi, izin verdi.

Size biraz da Berkay'dan, daha doğrusu "Bilgi Berkay"dan bahsedeyim o zaman. Adından da anlaşılacağı üzere Berkay, derslerinde başarılı bir arkadaşımız. Yıl boyunca birlikte oyun oynama tekliflerimi hep geri çevirdi. Tüm gücü ile derslerine çalıştı. Sonunda da annesi ve babasına ağzına kadar PEKİYİ dolu bir karne, yanında da ONUR ve TAKDİR belgesi getirdi.